

Перша Сніжинка

Красуня Сніжинка легко вислизнула із хмари і стрімко кинулась униз. Вона вже забула подорожнє напучування Крижаного Вчителя: «Летіть усі разом! Тримайтеся одна за одну! Окремо — ви лише малесенькі вразливі створіння, а вкупі — святковий одяг для Землі на Різдво і Щедрий вечір та ще радість для усіх дітей...»

Не чула вона й численних подружок, які летіли слідом і різноголосо вигукували: «Куди ти так швидко? Зачекай!»

Самотня Сніжинка дивилася перед собою і бачила лише брунатно-сіру і геть непривабливу місцину, де-не-де помережану трохи яскравішими прямокутниками

та квадратами. «Треба летіти туди, — сказала собі срібна красуня, — там, мабуть, цікавіше...»

Маленька Олеся вибігла з будинку й озирнулась довкола. «Післязавтра Різдво, — подумала вона, — а снігу досі немає. Невже й цього року батьки не возитимуть мене на санчатах, ми не пограємось у сніжки й не зліпимо он там, біля воріт, грізного снігового велетня-охоронця?»

І саме тієї миті, коли Олеся простягнула руку вперед, ніби вказуючи, де мав би стояти той велетень, Сніжинка й опустилась на її яскраво-синю рукавичку.

Олеся зачаровано розглядала небесну мандрівницю, не вірячи своїм очам.

— Боже, яка ти гарна, — прошепотіла дівчинка, згинаючи пальчики так, щоб їхнє тепло не дісталось до

сніжинки через вовняне плетиво рукавички. — І найперша цієї зими. Я так не хочу, щоб ти розтанула!

— А що це таке «розтанула»? — жваво поцікавилася красуня Сніжинка.

Щоправда, Олеся не почула її слів, бо саме віддаляла руку від обличчя, щоб випадково не обдарувати теплим подихом це ідеальне створіння.

— О, я знаю, як тебе зберегти! — аж підстрибнула від радості дівчинка. — Я віднесу тебе до холодильника. Там і житимеш у морозильній камері...

— Ні! — зі всієї сили вигукнула Сніжинка, хоча й не дуже зрозуміла, куди її хочуть віднести. — Не тре-е-ба!!!

Цього разу Олеся почула її голос, але чомусь зовсім не здивувалася.

— А якщо на вулиці раптом потепліє? — нахмурилась вона. — А якщо тебе Дружок лизне, коли його побігати відпустять?

— А, ось ти про що! — дзвінко засміялася красуня Сніжинка й ураз згадала все, що говорив Крижаний Учитель у Надхмарній Школі. — Рано чи пізно я маю стати прозорою, потім мене зустріне один із посланців Великого Вогняного Кола на ймення Промінчик, зробить невагомою і віднесе назад у Надхмар'я, де невдовзі я знову стану такою ж вишуканою, як зараз. А може, і кращою.

— Але я не хочу, щоб це сталося так швидко, — похитала головою Олеся. — Ти ж сьогодні не лише перша, ти єдина Сніжинка на Землі.

